

— Ти и така си безгрѣшенъ. Ти си още малъкъ . . . Какви грѣхове може да имашъ, пиленце?

— Значи и азъ съмъ невиненъ? искаше Колчо рѣшителенъ отговоръ.

— Та какви грѣхове у тебе?

— Не, ти ми кажи, невиненъ ли съмъ азъ?

— Е хубаво, невиненъ си . . .

— Че какъ тѣй, ами вчерашното? Помнишъ?

— Какво, мойто пиленце?

— А каймака на млѣкото, помнишъ? съ нисъкъ гласъ Колчо питаше и добави: На ли ти казваше, че е грѣхъ?!

— Разбира се, грѣхъ е . . . бива ли безъ да питашъ . . . майка си трѣбва да слушашъ, а не тѣй скришната . . . още и съ прѣстъ да ближешъ!

— Е, значи какво да се прави! Не съмъ безгрѣшенъ. И сега Колчо само за туй мислѣше. Като си припомни миналитѣ дни, той намѣри въ себе си още нѣколко грѣшки.

Веднажъ нарекалъ Ташка глупава; другъ пѣтъ разлѣлъ мастилото по масата на татка си; излѣгалъ майка си, — тя го поставила на колѣне, а пѣкъ той, когато майка му излизала, посѣднавалъ и когато влизала пакъ се изправялъ на колѣне. И още много, много . . . Колчо изброилъ всичко шесть грѣшки, до като майка му минуваше покрай него.

V.

— Ти до сега сѣ съ този паякъ ли си играешъ? Забѣлѣза му тя.

— Азъ искамъ, мамо, да го смажа, замислено се помѣлви Колчо.